

RETTENS KENDELSE (Anden Udvidede Afdeling)
19. juni 1996 ²⁰

I sag T-134/94,

NMH Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg (Tyskland), ved advokaterne Paul B. Schäuble, Siegfried Jackermeier og Reinhard E. Ingerl, München, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias-Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Norbert Lorenz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall, bistået af advokat Heinz-Joachim Freund, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-136/94,

Eurofer ASBL, Bruxelles, ved advokat Norbert Koch, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Eurofer ASBL, GISL, 17-25, avenue de la Liberté,

sagsøger,

²⁰ Processprog: sag T-134/94 tysk, sag T-136/94 tysk, sag T-137/94 fransk, sag T-138/94 fransk, sag T-141/94 tysk, sag T-145/94 fransk, sag T-147/94 tysk, sag T-148/94 tysk, sag T-151/94 engelsk, sag T-156/94 spansk og sag T-157/94 spansk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Norbert Lorenz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall, bistået af advokat Heinz-Joachim Freund, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-137/94,

ARBED SA, Luxembourg, ved advokat Alexandre Vandencastele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Paul Ehmann, 19, avenue de la Liberté,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og først Géraud de Bergues og derefter Guy Charrier, der er udstationeret som nationale eksperter ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-138/94,

Cockerill-Sambre SA, Bruxelles, ved advokat Alexandre Vandencastele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og først Géraud de Bergues og derefter Guy Charrier, der er udstationeret som nationale eksperter ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-141/94,

Thyssen Stahl AG, Duisburg (Tyskland), ved advokaterne Joachim Sedemund og Frank Montag, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Norbert Lorenz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt Gérard de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall, bistået af advokat Heinz-Joachim Freund, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-145/94,

Unimétal — Société française des aciers longs SA, Rombas (Frankrig), ved advokat Antoine Winckler, Paris, og advokat Caroline Levi, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Elvinger & Hoss, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og først Gérard de Bergues og derefter Guy Charrier, der er udstationeret som nationale eksperter ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-147/94,

Krupp Hoesch Stahl AG, Dortmund (Tyskland), ved advokaterne Otfried Lieberknecht, Karlheinz Moosecker, Gerhard Wiedemann og Martin Klusmann, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Bonn, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Norbert Lorenz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall, bistået af advokat Heinz-Joachim Freund, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-148/94,

Preussag Stahl AG, Salzgitter (Tyskland), ved advokaterne Horst Satzky, Bernhard M. Maassen og Martin Heidenhain, Bruxelles, og Constantin Frick, Bremen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat René Faltz, 6, rue Heine,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Norbert Lorenz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall, bistået af advokat Heinz-Joachim Freund, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-151/94,

British Steel plc, London, ved Solicitors Philip G. H. Collins og John E. Pheasant, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og, under den første del af sagen, Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

sag T-156/94,

Siderurgica Aristrain Madrid, SL, Madrid, ved advokaterne Antonio Creus og Xavier Ruiz Calzado, Barcelona,

sagsøger,

•
mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall og Francisco Enrique González Díaz, bistået af advokat Ricardo García Vicente, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

og sag T-157/94,

Empresa Nacional Siderurgica, SA (Ensidesa), Avilès (Spanien), ved advokaterne Santiago Martinez Lage og Jaime Perez-Bustamante Köster, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Julian Currall og Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, samt Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, derefter ved Julian Currall og Francisco Enrique González Díaz, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvorunder der principalt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne B. Vesterdorf, C.W. Bellamy, A. Kalogeropoulos og A. Potocki,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet

praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1, herefter »beslutningen«) fastslog Kommissionen, at der forelå en række overtrædelser af EKSF-traktatens artikel 65, herunder med hensyn til prisfastsættelse, markedsdeling og udveksling af fortrolige oplysninger, og den pålagde fjorten jern- og stålvirksomheder bøder.

- 2 I perioden mellem den 31. marts og den 18. april 1994 anlagde de elleve sagsøgende virksomheder i sag T-134/94 (herefter »NMH«), T-136/94 (herefter »Eurofer«), T-137/94 (herefter »ARBED«), T-138/94 (herefter »Cockerill-Sambre«), T-141/94 (herefter »Thyssen«), T-145/94 (herefter »Unimétal«), T-147/94 (herefter »Krupp Hoesch«), T-148/94 (herefter »Preussag«), T-151/94 (herefter »British Steel«), T-156/94 (herefter »Aristrain«) og T-157/94 (herefter »Ensidesa«), søgsmål, hvorunder de principalt har nedlagt påstand om annullation af beslutningen, for så vidt som den vedrører dem.
- 3 Som følge af en række anmodninger, bl.a. indeholdt i skrivelser af 7. september og 18. oktober 1994 fra sagsøgeren i sag T-156/94, Aristrain, anmodede Retten med justitssekretærens skrivelse af 25. oktober 1994 Kommissionen om at efterkomme de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 23 i protokollen vedrørende EKSF-statutten for Domstolen (herefter »artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen«). Med følgeskrivelse af 24. november 1994 indleverede Kommissionen til Rettens Justitskontor sagsmateriale, der omfatter 65 ringbind med i alt 10 563 nummererede dokumenter, samt beslutningens ordlyd og meddelelsen af klagepunkter i de forskellige autentiske, sproglige versioner (herefter »sagsmateriale fremsendt til Retten«).
- 4 I følgeskrivelsen af 24. november 1994 anførte Kommissionen:

»En række af de vedlagte dokumenter kan indeholde forretningshemmeligheder. Andre er interne dokumenter i den i Rettens praksis forudsatte betydning. For så vidt angår de dokumenter, Kommissionen har indsamlet hos de berørte virksomheder, er der under alle omstændigheder tale om dokumenter, der er omfattet af tavshedspligten i henhold til EKSF-traktatens artikel 47. Alle parterne i sagen kan følgelig ikke blive gjort bekendt med dem i deres helhed. I relation til den administrative procedure havde Kommissionen udfærdiget en såkaldt 'adgangsliste', som indeholder en opregning af, hvilke dokumenter der var adgang til at gøre sig

bekendt med, helt eller delvis, og for hvilke parter. Listen, hvoraf kopi er vedlagt som bilag, vedrører hele proceduren for Kommissionen indtil den 11. januar 1993, hvor den administrative høring fandt sted.«

- 5 Som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i procesreglementets artikel 64, stk. 2, har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 14. marts 1995 holdt et uformelt møde med parterne, hvor man bl.a. drøftede de problemer, der i den foreliggende sag opstår som følge af, at de fleste af sagsøgerne har anmodet om at få adgang til at gøre sig bekendt med det sagsmateriale, der er fremsendt til Retten, idet visse af de dokumenter, det indeholder, eventuelt er fortrolige.
- 6 Efter dette uformelle møde den 14. marts 1995 tilstillede Retten (Tredje Udvidede Afdeling) parterne en skrivelse af 30. marts 1995 fra justitssekretæren med følgende ordlyd:

»1. For så vidt angår de problemer, der på grund af, at visse dokumenter er fortrolige, er forbundet med adgangen til at gøre sig bekendt med det administrative sagsmateriale, som Kommissionen har fremsendt i medfør af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, og Rettens anvendelse af dokumenterne under fuld hensyntagen til overholdelse af princippet om kontradiktorisk sagsbehandling og ud fra procesøkonomiske og retsplejehensyn, anmodes parterne om senest den 31. maj 1995, forlænget under hensyn til afstanden, at fremkomme med deres skriftlige bemærkninger til følgende punkter:

- a) Med hensyn til de dokumenter i det administrative sagsmateriale, som Kommissionen ud fra hensynet til en af sagsøgerne har betegnet som fortrolige, anmodes sagsøgerne om at bekræfte, om de, for alle eller en del af dokumenterne, kan tiltræde, at fortroligheden hæves sagsøgerne imellem, således at dokumenterne kan tilstilles alle sagsøgerne.

Såfremt en af sagsøgerne i forhold til de øvrige sagsøgere måtte ønske, at visse dokumenter fortsat betragtes som fortrolige, anmodes den pågældende sagsøger om særligt at angive det pågældende dokument eller den oplysning, der fortsat skal behandles som fortrolig, og at give en nærmere begrundelse for begæringen om fortrolig behandling.

Såfremt Kommissionen måtte være af den opfattelse, at den med hensyn til visse af de pågældende dokumenter ser sig nødsaget til at modsætte sig, at der for visse af de pågældende aktstykker sker en ophævelse af fortroligheden sagsøgerne imellem, anmodes Kommissionen om særligt at angive de dokumenter eller de oplysninger i de pågældende dokumenter, som dens indsigelse vedrører.

- b) Med hensyn til de dokumenter i det administrative sagsmateriale, som Kommissionen ud fra hensynet til udenforstående, der ikke er parter i de sager, der verserer for Retten, har betegnet som fortrolige, anmodes Kommissionen om at tage op til fornyet overvejelse, om denne fortrolige karakter er begrundet, og, om fornødent, at kontakte de pågældende personer med henblik på eventuelt at ophæve fortroligheden i forhold til sagsøgerne.

Kommissionen anmodes om at meddele sagsøgerne, hvilke af de pågældende dokumenter, der ifølge Kommissionen kan tilstilles sagsøgerne, og hvilke, der i givet fald fortsat skal være betegnet som fortrolige, idet Kommissionen anmodes om at præcisere den nærmere baggrund for fortroligheden og at give en beskrivelse af arten og indholdet af hvert af de pågældende dokumenter.

På baggrund af det ovenfor anførte anmodes sagsøgerne om at meddele, om de opretholder deres begæringer om adgang til at gøre sig bekendt med visse af de dokumenter, der ifølge Kommissionen fortsat skal være betegnet som fortrolige.

Kommissionen og sagsøgerne anmodes om inden for den samme frist at meddele Retten, enten om de er enige om, i hvilket omfang sagsøgerne skal gives adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der ud fra hensynet til udenforstående er betegnet som fortrolige, eller de konkrete punkter, de eventuelt fortsat er uenige om, således at Retten sættes i stand til at træffe afgørelse om, hvorvidt hvert enkelt af de pågældende dokumenter er relevant og fortroligt.

- c) Med hensyn til de dokumenter, Kommissionen har betegnet som fortrolige, idet der er tale om interne dokumenter, anmodes Kommissionen om inden for den samme frist at fremsende en liste over de interne dokumenter til Retten med angivelse af, hvilken form for dokument der er tale om, en kort beskrivelse af dets indhold, der skal være tilstrækkelig detaljeret til, at sagsøgerne kan tage stilling til, om det vil være relevant at fremsætte begæring om adgang til at gøre sig bekendt med de pågældende dokumenter, således at de kan varetage deres rettigheder. Kommissionen anmodes også om at oplyse, om den ser sig i stand til at hæve fortroligheden for visse af sine interne dokumenter.

Inden for den samme frist kan sagsøgerne og Kommissionen, såfremt de ønsker det, skriftligt fremsætte deres retlige bemærkninger til de principper, der gælder med hensyn til fortrolighed for interne dokumenter, set i lyset af anvendelsen af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, og til adgangen til sagsakter ved Fællesskabets retsinstanser.

Den liste over interne dokumenter, Kommissionen fremsender i medfør af ovennævnte, tilstilles derefter sagsøgerne, således at de inden for en frist, der senere vil blive fastsat, kan angive og begrunde, hvilke interne dokumenter de fortsat begærer adgang til at gøre sig bekendt med.

På grundlag af parternes standpunkter skal Retten kunne træffe afgørelse med hensyn til, hvorledes alle dokumenterne i det administrative sagsmateriale — hvis fortrolige karakter eller relevans for sagsøgernes varetagelse af deres rettigheder fortsat er omtvistet — skal behandles. De dokumenter, der ifølge Retten er fortrolige, vil blive fjernet fra det sagsmateriale, der er fremsendt til Retten.

Under hensyntagen til resultaterne af de forskellige led i den ovenfor angivne fremgangsmåde anmodes Kommissionen om at omstrukturere sit administrative sagsmateriale, således at Retten kan give sagsøgerne adgang til at gøre sig bekendt med de sagsakter, den anvender.«

- 7 I deres besvarelser af Rettens skrivelse af 30. marts 1995 har sagsøgerne og Kommissionen i princippet tilsluttet sig, at fortroligheden med hensyn til de dokumenter, der hidrørte fra sagsøgerne selv, gensidigt hæves, dog med enkelte undtagelser, der vil blive omtalt i det følgende, og som enten er fremført af Kommissionen eller af visse af sagsøgerne. Med hensyn til de dokumenter, der hidrører fra udenforstående virksomheder, har Kommissionen og de virksomheder, den har rettet henvendelse til, også i almindelighed tilsluttet sig, at fortroligheden hæves over for sagsøgerne, atter med visse undtagelser, der vil blive omtalt nedenfor. Kommissionen har i øvrigt fremsendt en detaljeret liste over sine interne dokumenter, der ved Justitskontorets foranstaltning er blevet tilstillet sagsøgerne, idet Kommissionen gentog, at den i princippet var imod, at de pågældende dokumenter blev fremsendt til de nævnte sagsøgere. Endelig er sagsøgerne fremkommet med detaljerede retlige bemærkninger vedrørende rækkevidden af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen og deres ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med de sagsakter, der er fremsendt til Retten, herunder for så vidt angår Kommissionens interne dokumenter.

- 8 På baggrund af alle ovennævnte besvarelser har Retten ved skrivelse af 21. juli 1995 fra justitssekretæren (af 25.7.1995 i sag T-151/94) særligt anmodet sagsøgerne om at begrunde, at de eventuelt opretholder deres begæring om at få adgang til at gøre sig bekendt med dels de dokumenter, med hensyn til hvilke der er fremsat en begæring om fortrolig behandling enten af en af sagsøgerne selv eller af Kommissionen eller også af en tredjemand, dels til dokumenterne i Kommissionens interne materiale, idet der ønskes en nærmere specificering af de dokumenter, der er omfattet af en sådan begæring, og en kort begrundelse herfor. Sagsøgerne har besvaret skrivelser ved skrivelser af 6. september 1995 (sag T-157/94), af 11. september 1995 (sag T-156/94), af 13. september 1995 (sag T-137/94, T-138/94 og T-151/94), af 14. september 1995 (sag T-147/94) og af 15. september 1995 (sag T-134/94, T-141/94, T-145/94 og T-148/94).
- 9 I mellemtiden har sagsøgeren British Steel i skrivelse af 14. juli 1995 til Justitskontoret klaget over, at Kommissionen ikke har rettet henvendelse til alle de udenforstående virksomheder, hvis navne findes på listen over dokumenterne i sagen, hvilket den havde forpligtet sig til ved afslutningen af det uformelle møde mellem parterne den 14. marts 1995. De tredjemænd, Kommissionen ikke har kontaktet, er ifølge British Steel dels de private virksomheder og organer Centre professionnel des statistiques de l'acier (herefter »CPS«), Darlington & Simpson, DSRM, Inter Trade, LME, Steelinter, UES og Valor, dels visse forvaltningsgrene eller myndigheder i medlemsstaterne eller i tredjelande, som behandler konkurrencespørgsmål, nærmere angivet Bundeskartellamt, Office of Fair Trading, Prisdirektoratet, US Department of Commerce, Direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes samt Storhertugdømmet Luxembourgs faste repræsentant ved De Europæiske Fællesskaber.
- 10 Efter at have anmodet Kommissionen om at fremkomme med bemærkninger til ovennævnte skrivelse af 14. juli 1995 fra British Steel, hvilket Kommissionen gjorde ved skrivelse af 7. september 1995, har Retten ved skrivelse af 1. april 1996 fra justitssekretæren anmodet Kommissionen om at rette henvendelse til CPS, Darlington & Simpson, DSRM, Inter Trade, LME, Steelinter, UES og Valor for at forhøre sig om, hvorvidt disse virksomheder kan tiltræde, at fortroligheden med hensyn til de dokumenter, der vedrører dem, hæves. Ved skrivelse af 15. maj 1996 har Kommissionen meddelt, at de pågældende virksomheder ikke opretholder deres begæring om fortrolig behandling over for sagsøgerne, og vedlagt kopi af deres respektive svar.

Sagsøgenes ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til Retten i medfør af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen

- 11 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, som finder anvendelse på retsforhandlingerne for Retten, jf. artikel 5 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21) og Rådets afgørelse 94/149/EKSF/EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29), at når der rejses sag mod en beslutning, der er truffet af en af Fællesskabets institutioner, er denne institution pligtig at oversende Domstolen alle akter vedrørende den sag, som forelægges den.

- 12 Dette argument, af visse sagsøgere fremført, hvorefter artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, sammenholdt med princippet om, at retsforhandlingerne skal være kontradiktoriske, skulle indebære en ubetinget og ubegrænset ret for alle parterne til at få adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, som den berørte institution således har oversendt til Retten, må imidlertid forkastes.

- 13 EKSF-traktaten sikrer således i artikel 47, at fortroligheden overholdes med hensyn til oplysninger, der efter deres karakter er tjenestehemmeligheder, navnlig forretningshemmeligheder, idet dette beskytter virksomhedernes legitime interesser og er modstykket til forpligtelsen til at meddele Kommissionen oplysninger (Domstolens dom af 10.7.1985, sag 27/84, Wirtschaftsvereinigung Eisen-und Stahlindustrie mod Kommissionen, Sml. s. 2385, præmis 15).

- 14 Ved løsningen af det problem, der er rejst under nærværende sag, er det derfor nødvendigt at afstemme kravene i artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen og kravet om, at retsforhandlingerne skal være kontradiktoriske, med hensynet til beskyttelsen af de enkelte virksomheders forretningshemmeligheder. Ligevægten kan kun findes ved at foretage en konkret undersøgelse af de berørte virksomheders individuelle situation (jf. ovennævnte dom i sagen Wirtschaftsvereinigung Eisen-und Stahlindustrie mod Kommissionen, præmis 16; jf. også, i relation til

EF-traktaten, Rettens kendelse af 15.11.1990, forenede sager T-1/89, T-2/89, T-3/89, T-4/89 og T-6/89 — T-15/89, Rhône-Poulenc m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 637).

- 15 Det bemærkes endvidere, at i en sag, som vedrørte en anmodning om fremlæggelse af dokumenter i medfør af EKSF-statuttens artikel 23, har Domstolen anerkendt, at også den berørte institution, om end undtagelsesvis, kan kræve, at visse oplysninger, der vedrører den, behandles fortroligt (jf. Domstolens dom af 21.12.1954, sag 2/54, Italien mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 5, org. ref.: Rec. s. 73, 103 og 104).
- 16 Retten finder herefter, at der i de foreliggende sager må tages stilling til sagsøgernes begæring om at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til Retten, idet der må sondres mellem de tre kategorier af dokumenter, der er omtalt i skrivelserne af 30. marts 1995 og af 21. og 25. juli 1995 fra justitssekretæren, dvs.: i) de dokumenter, Kommissionen har betegnet som fortrolige ud fra hensynet til en af sagsøgerne; ii) de dokumenter, Kommissionen har betegnet som fortrolige ud fra hensynet til udenforstående, der ikke er parter i de foreliggende sager, og iii) de dokumenter, Kommissionen har betegnet som fortrolige, idet der er tale om interne dokumenter. Hver af de nævnte kategorier rejser således særlige problemer i forbindelse med fortroligheden, der om fornødent kan begrunde visse begrænsninger med hensyn til sagsøgernes ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til Retten.

Sagsøgernes ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der hidrører fra sagsøgerne selv, og som i deres egen interesse er betegnet som fortrolige

Parternes argumenter

- 17 Sagsøgerne og Kommissionen er enige om, at sagsøgerne i princippet har fri adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til Retten, og som hidrører fra en sagsøger, dog med enkelte undtagelser, der er fremført enten af Kommissionen eller af bestemte sagsøgere.

- 18 Kommissionen har anført, at sagsøgerne indbyrdes ikke må blive gjort bekendt med de dokumenter, der har nr. 5775, 6717 og 6718 (sag T-148/94), nr. 6789, 6854 og 6855 (sag T-141/94), nr. 6923 (sag T-147/94), nr. 6947 og 7022 (sag T-134/94), nr. 7307, 7308, 7309, 7322, 7323, 7337, 7338 og 7339 (sag T-138/94), nr. 8204, 8345, 8347, 8348 og 8349 (sag T-137/94), nr. 8777, 8778, 8787 og 8796 (sag T-151/94), nr. 8860, 9019, 9020, 9021 og 9022 (sag T-156/94), og nr. 9150, 9277 og 9278 (sag T-157/94), idet de indeholder forretningshemmeligheder, nemlig visse oplysninger om sagsøgernes omsætning i perioden 1986-1990 samt i 1993. Kommissionen har nærmere anført, at i modsætning til de øvrige dokumenter i sagen, som stammer fra den periode, hvor overtrædelserne blev begået, er de ovennævnte dokumenter blevet fremlagt på et fremskredent trin af de administrative procedurer, og de vedrører de sagsøgende virksomheders omsætning for det relevante produkt. Desuden vil omsætningen i et eller flere tidligere år med hensyn til det relevante produkt, navnlig såfremt der omtales et bestemt antal år, kunne give en forestilling om den nuværende omsætning, hvilket ikke nødvendigvis vil være tilfældet for så vidt angår andre former for oplysninger, der kun har historisk interesse.
- 19 Sagsøgeren i sag T-145/94, Unimétal, har modsat sig, at de øvrige sagsøgere bliver gjort bekendt med de dokumenter, der har nr. 2519-2522 og nr. 2656-2670 i Kommissionens administrative sagsmateriale, idet dokumenterne er rent interne dokumenter for virksomheden (interne notater om, hvorledes markederne fungerer, og interne markedsanalyser).
- 20 Sagsøgeren i sag T-151/94, British Steel, har modsat sig, at de øvrige sagsøgere bliver gjort bekendt med visse af de oplysninger, der indeholdes i de dokumenter, der i Kommissionens administrative sagsmateriale har nr. 1894-1900, 1922-1936, 1940-1960, 1990, 1991, 1992, 2179, 2180 og 8787, idet de vedrører forretningshemmeligheder (navne på aktuelle og potentielle kunder, hvor der kan være konkurrence mellem sagsøgeren og andre sagsøgere, påtænkte handelsstrategier og statistiske oplysninger vedrørende omsætningen af fabrik vedrørende stålbjælker i perioden april 1986 — december 1993 i Det Forenede Kongerige, i de øvrige medlemsstater og i Den Europæiske Union som helhed). Som bilag til skrivelserne af 31. maj og 15. september 1995 til Retten har British Steel både vedlagt fuldstændige kopier af de pågældende dokumenter og kopier, hvori ikke er medtaget de passager, som for sagsøgeren er forretningshemmeligheder, og dokumenterne fremstår således i den form, som sagsøgeren ønsker, at de skal have, når de øvrige parter gøres bekendt med dem.

- 21 Sagsøgeren i sag T-156/94, Aristrain, har modsat sig, at de øvrige sagsøgere bliver gjort bekendt med det dokument, der har nr. 8871, idet det indeholder helt konkrete oplysninger om visse af sagsøgerens forretningshemmeligheder, på grundlag af hvilke der kan udledes oplysninger om, hvorledes sagsøgeren er kommet ind på bestemte markeder i Fællesskabet, og den markedsandel, sagsøgeren har dér.
- 22 Kommissionen er ikke fremkommet med indsigelser med hensyn til anmodningerne fra sagsøgerne Unimétal og Aristrain. Det har den derimod med hensyn til de begæringer om fortrolig behandling, sagsøgeren British Steel har indgivet, dog ikke for så vidt angår de dokumenter, der i det sagsmateriale, der er fremsendt til Retten, har nr. 1922-1936.

Rettens bemærkninger

- 23 Hvad for det første angår de dokumenter, som Kommissionen har krævet behandlet fortroligt (jf. ovenfor i præmis 18), bemærkes, at bortset fra det dokument, der har nr. 8787 (jf. præmis 20), har de parter, de hidrører fra, ikke modsat sig, at sagsøgerne indbyrdes bliver gjort bekendt med dem, hvilket indebærer, at de ikke lænere er af den opfattelse, at de pågældende dokumenter indeholder forretningshemmeligheder.
- 24 Retten finder herefter, at Kommissionen — som visse af sagsøgerne med føje har anført — kun kan modsætte sig, at sagsøgerne indbyrdes bliver gjort bekendt med de pågældende dokumenter, såfremt dette i sig selv vil være en overtrædelse af EKSF-traktatens konkurrenceregler. Kommissionen har imidlertid ikke godtgjort og end ikke gjort gældende, at dette er tilfældet i de foreliggende sager. Under alle omstændigheder kan en sådan mulighed med rimelighed udelukkes, når henses til, at de pågældende oplysninger vedrører forhold, der ligger langt tilbage i tid (jf. ovennævnte kendelse i sagen Rhône-Poulenc m.fl. mod Kommissionen, præmis 23), og at oplysningerne er summariske. De vedrører således i det

væsentlige sagsøgernes omsætning vedrørende »stålbjælker« (alle kategorier under ét) og »EKSF-produkter« i hele Fællesskabet i perioden 1986-1990. For så vidt angår de oplysninger, der vedrører de samme samlede omsætningstal for 1993, er de ganske vist nyere, men udgør kun overslag, og der er ikke tale om endelige tal. Retten finder herefter, at Kommissionens begæring ikke bør tages til følge, jf. dog bemærkningerne i præmis 30 og 31 med hensyn til dokument nr. 8787.

- 25 Hvad for det andet angår de dokumenter, der har nr. 2519-2522 og 2656-2670, og som er omfattet af begæringen fra sagsøgeren i sag T-145/94, Unimétal (jf. præmis 19), må det fastslås, at de hidrører fra virksomheder, der ikke er parter i de foreliggende sager, nemlig Usinor Sacilor/Valor og CPS, som ikke har fremsat begæring om fortrolig behandling, selv om Kommissionen behørigt har rettet henvendelse til dem herom (jf. præmis 10). I det omfang de nævnte dokumenter vedrører Unimétal, indeholder de tilsyneladende ikke andre oplysninger end dem, der kan indhentes i branche- og toldstatistikker. For så vidt navnlig angår de dokumenter, der har nr. 2656-2668, er oplysningerne om Unimétal's leverancer på det franske marked i 1989 og 1990 på nuværende tidspunkt af historisk interesse, og de kan ikke længere anses for forretningshemmeligheder. Retten finder herefter, at begæringen fra sagsøgeren Unimétal ikke bør tages til følge.
- 26 Hvad for det tredje angår begæringen fra sagsøgeren i sag T-151/94, British Steel (jf. præmis 20), vedrører den i første række en fortrolig behandling af to sætninger, som er indeholdt i en skrivelse af 4. januar 1991 til Ferdofin (nr. 1894 og 1895 i de dokumenter, der er fremsendt til Retten), og som beskriver forholdet mellem de to virksomheder i 1990 og 1991. Kommissionen har gjort gældende, at den pågældende skrivelse i betragtning 176 til den anfægtede beslutning er påberåbt som bevis for, at der foreligger en aftale om fordeling af markederne mellem British Steel og Ferdofin, og har anført, at den ikke kan se, hvorfor de nævnte oplysninger, som ifølge Kommissionen er et led i konstateringen af en tilsidesættelse, skulle hemmeligholdes for de øvrige sagsøgere og på den måde komplicere det videre sagsforløb.
- 27 Det må fastslås, at den første af de to sætninger, som British Steel's begæring vedrører, dvs. den, som findes på side 1 i skrivelsen af 4. januar 1991 til Ferdofin, allerede er udeladt i den version af dokumentet, som udgør dokument nr. 1894 blandt

dem, der er fremsendt til Retten. For så vidt er British Steel's begæring derfor uden genstand. Med hensyn til den anden sætning, der er omtalt på side 2 i den nævnte skrivelse (dokument nr. 1895 i sagsmaterialet fra Kommissionen) bemærkes, at den vedrører forhold, der ligger mere end fem år tilbage, men hvorom det ikke kan udelukkes, at de er relevante ved vurderingen af den tilsidesættelse, der er omtalt i betragtning 176 til beslutningen. Endvidere er sætningen gentaget i sin fulde ordlyd i dokument nr. 1899 i det sagsmateriale, der er fremsendt til Retten, og med hensyn til hvilket British Steel ikke har fremsat begæring om fortrolig behandling. Retten finder herefter, at British Steel's begæring ikke bør tages til følge.

- 28 Med hensyn til det dokument, der har nr. 1940-1960, har British Steel anført, at det indeholder navnene på bestemte virksomheder, der hævdes at være kunder hos en anden producent. Det kan ikke udelukkes, at de pågældende navne fortsat har kommerciel betydning, uanset at de pågældende oplysninger vedrører 1987 og 1988. Det samme er tilfældet med hensyn til de dokumenter, der har nr. 1990, 1991, 1992, 2179 og 2180, og som er dateret henholdsvis den 5. december 1988 og den 8. september 1989. Begæringen fra British Steel vedrørende disse dokumenter vil herefter være at tage til følge.
- 29 Retten finder også, at det dokument, som har nr. 1922-1936, og som i det væsentlige vedrører British Steel's forretningsforhold og en analyse af selskabets handelsstrategi på det tyske marked, ganske vist også vedrører forhold, der ligger flere år tilbage, men indeholder visse oplysninger, som fortsat kunne antages at være tjenestehemmeligheder i EKSF-traktatens artikel 47, stk. 2's forstand. Da Kommissionen i det væsentlige er enig med hensyn til begæringen om fortrolig behandling, som visse af de i det nævnte dokument indeholdte oplysninger vedrører, finder Retten, at begæringen bør tages til følge.
- 30 Det samme gør sig også gældende med hensyn til det dokument, der har nr. 8787, og med hensyn til hvilket British Steel er enig i den fortrolige behandling, Kommissionen har begæret (jf. skrivelse af 15.9.1995, s. 8), idet dokumentet bl.a. indeholder oplysninger om selskabets omsætning af fabrik vedrørende stålbjælker i perioden 1990-1993 i Det Forenede Kongerige, i de øvrige medlemsstater og i Den Europæiske Union som helhed.

- 31 British Steel har tilstillet Justitskontoret en række dokumenter, der har nr. 1922-1936, 1940-1960, 1990, 1991, 1992, 2179, 2180 og 8787, og som er rensset for visse oplysninger, som ifølge British Steel er forretningshemmeligheder, der ikke er relevante i relation til den foreliggende sag. Retten finder, at de pågældende dokumenter bør gøres tilgængelige i den form over for de øvrige sagsøgere, idet Kommissionen, som den selv har påpeget, naturligvis fortsat i sag T-151/94 over for British Steel kan påberåbe sig den fulde ordlyd af hvert enkelt af de dokumenter, der indgår i sagen.
- 32 Hvad for det fjerde angår det dokument, der har nr. 8871, og som er omfattet af begæringen fra sagsøgeren i sag T-156/94, Aristrain (jf. præmis 21), bemærkes, at der er tale om en oversigt over de priser, sagsøgeren forventede eller faktisk opnåede i de to første kvartaler af 1989 for forskellige kategorier af jern- og stålprodukter på det tyske og franske marked. Henset til, hvor gamle de pågældende oplysninger er, finder Retten, at der ikke er anledning til at forbyde de øvrige sagsøgere at få adgang til at gøre sig bekendt med dem.

Sagsøgernes ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter i sagen, som hidrører fra virksomheder, der ikke er parter i de foreliggende sager, og som ud fra hensynet til de pågældende virksomheder er betegnet som fortrolige

Parternes argumenter

- 33 Kommissionen og de udenforstående virksomheder, som den på Rettens anmodning har rettet henvendelse til, har erklæret sig enige i, at alle sagsøgerne i princippet skal have fri adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter i sagen, som er fremsendt til Retten, og som hidrører fra en af de nævnte udenforstående virksomheder, dog med enkelte undtagelser, der er fremført enten af Kommissionen eller af visse udenforstående virksomheder.
- 34 Kommissionen har modsat sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med de dokumenter, som har nr. 6883 og 6917 (Saarstahl), nr. 7777, 7778 og 7782

- (Usinor-Sacilor), nr. 7864-7873 og 8001 (Ferdofin), nr. 8013, 8017 og 8028 (Stefana), nr. 9313 (Norsk Jernverk), nr. 9387 og 9388 (Ovako Profiler AB) og nr. 9461 (Fundia), og som indeholder konkrete oplysninger om omsætningen vedrørende »stålbjælker« i perioden 1986-1990 samt i 1993, og det ud fra de samme hensyn som dem, der er omtalt i præmis 18. Bortset fra det dokument, der har nr. 8028 (jf. præmis 37), har de berørte udenforstående virksomheder imidlertid ikke modsat sig, at dette sker.
- 35 Virksomheden Allied Steel and Wire Ltd har modsat sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med det dokument, der har nr. 5261, da det indeholder forretningshemmeligheder vedrørende virksomhedens aktiviteter.
- 36 Virksomheden SSAB Svenskt Stål AB har modsat sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med de dokumenter, der har nr. 9435, 9440-9455, 9456, 9608, 9609, 9610 og 9612-9621, idet der er tale om en brevveksling mellem virksomhedens advokater og Kommissionen, hvori virksomhedens nærmere procedurestrategi afsløres, og/eller som indeholder detaljerede oplysninger om de principper og metoder, virksomheden anvender som grundlag for sin markedsstrategi.
- 37 Virksomheden Stefana har modsat sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med de dokumenter, der har nr. 8027 og 8028, idet de indeholder forretningshemmeligheder (specificerede omsætningstal for bestemte produkter).
- 38 Kommissionen har ikke fremført indsigelser vedrørende de nævnte tre begæringer. For så vidt angår sagsøgerne har enkelte af dem fastholdt deres begæring om at blive gjort bekendt med de omtvistede dokumenter, mens andre har trukket deres begæring tilbage.

Rettens bemærkninger

- 39 Af grunde, der i det væsentlige er de samme som dem, der er fremført i præmis 23 og 24, finder Retten for det første, at Kommissionen ikke med føje kan modsætte sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med dokumenter, som udenforstående virksomheder, som Kommissionen behørigt har rettet henvendelse til herom, ikke længere kræver behandlet fortroligt.
- 40 Hvad for det andet angår det dokument, som har nr. 5261, og som hidrører fra virksomheden Allied Steel and Wire Ltd, må det fastslås, at der heri blot henvises til, at anonymiserte repræsentanter for virksomheden har deltaget i bestemte møder i det stålbjælkeudvalg, der blev oprettet i sagsøgeren Eurofer's eller Eurofer/Skandinavien-gruppens regi, i perioden 1987-1989. I betragtning af, at de fleste af sagsøgerne normalt deltog i de nævnte møder, at møderne nærmest var offentlige, i det mindste inden for den pågældende branche, at Allied Steel and Wire Ltd og British Steel på tidspunktet for de faktiske omstændigheder udgjorde én økonomisk enhed, og at de pågældende oplysninger er relativt gamle, finder Retten, at sagsøgerne kan blive gjort bekendt med det nævnte dokument, uden at den tjenstlige tavshedspligt overtrædes.
- 41 Hvad for det tredje angår de dokumenter, der har nr. 9435, 9440-9455, 9456, 9608, 9609, 9610 og 9612-9621, som er omfattet af begæringen fra virksomheden SSAB Svenskt Stål AB, bemærkes, at de dels vedrører den begæring om en separat høring, som virksomhedens advokat indgav på sin klients vegne, dels det referat, som høringskonsulentens udarbejdede vedrørende det nævnte møde, samt de dokumenter, der blev fremlagt ved denne lejlighed.
- 42 Det bemærkes for det første, at de nævnte dokumenter ikke indeholder oplysninger, der må betragtes som forretningshemmeligheder. Tværtimod har Kommissionen i betragtning 296 in fine til den anfægtede beslutning bl.a. påberåbt sig erklæringer, som blev afgivet i forbindelse med den nævnte høring af repræsentanten for SSAB Svenskt Stål AB og Ovako Profiler AB, og på det grundlag over for alle de berørte sagsøgere og ikke kun de nævnte to virksomheder fundet det bevist, at der var tale om en overtrædelse i form af prisfastsættelse som led i Eurofer/Skandinavien-aftalerne.

- 3 Endvidere bemærkes, at under den pågældende høring afgav repræsentanten for SSAB Svenskt Stål AB og Ovako Profiler AB forskellige erklæringer og fremlagde et dokument, som ikke synes at være ganske uden relevans ved vurderingen af, om bestemte annullationsanbringender, der er fremført af en eller flere sagsøgere, er begrundede, bl.a. derved, at det hævdes, at den svenske regering på grundlag af kontakter, som den havde med Kommissionens Generaldirektorat I og III, opfordrede virksomhederne til at deltage i aftaler og former for praksis, der var sædvanlige i forbindelse med møderne i Eurofer/Skandinavien-gruppen.
- 44 Endelig må det fremhæves, at de oplysninger, der blev meddelt under den nævnte høring, i det væsentlige kun er en gentagelse af de oplysninger, der allerede indeholdes i skrivelsen af 28. juli 1992 til Kommissionen fra SSAB Svenskt Stål AB's advokat som svar på meddelelsen af klagepunkter, hvilken skrivelse ikke er omfattet af den foreliggende begæring om fortrolig behandling fra virksomheden.
- 45 Retten finder herefter, at ud fra de konkrete omstændigheder bør sagsøgerne gives tilladelse til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er omfattet af begæringen om fortrolig behandling fra SSAB Svenskt Stål AB.
- 46 Hvad for det fjerde angår de dokumenter, som har nr. 8027 og 8028, og som er omfattet af begæringen fra virksomheden Stefana, bemærkes, at dokument nr. 8027 er et standardspørgeskema fra Kommissionen, der ikke indeholder nogen statistiske oplysninger vedrørende den virksomhed, det rettes til. Derimod indeholder dokument nr. 8028, der ganske vist er mindre detaljeret end dokument nr. 8787, som hidrører fra sagsøgeren British Steel, og som er omtalt ovenfor i præmis 20 og 30, også visse oplysninger om den omsætning, virksomheden havde i 1993. Henset til, at der er tale om et relativt nyt dokument, der hidrører fra en virksomhed, der ikke er part i den foreliggende sag, men som udtrykkeligt har krævet dokumentet behandlet fortroligt, finder Retten, at der ikke bør gives tilladelse til, at det meddeles sagsøgerne, så meget desto mere som det ikke umiddelbart synes at være relevant ved afgørelsen af, om der skal gives sagsøgerne medhold.

Sagsøgernes ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter i sagen, som Kommissionen har betegnet som interne dokumenter

Parternes argumenter

- 47 I sin skrivelse af 27./29. juni 1995 til Retten som svar på justitssekretærens skrivelse af 30. marts 1995 har Kommissionen gentaget, at den i princippet er imod, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med dens interne dokumenter. Med henvisning til retspraksis og dens egen forvaltningspraksis har Kommissionen anført, at den fortsat må fastholde, at sådanne dokumenter er fortrolige.
- 48 Kommissionen har også modsat sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med dokumenter, som i det administrative sagsmateriale er betegnet som fortrolige, og som hidrører fra eller er rettet til bestemte nationale forvaltningsgrene eller myndigheder, der behandler konkurrencesager, nærmere bestemt Bundeskartellamt, Office of Fair Trading, Prisdirektoratet, US Department of Commerce, Direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes samt Storherzogdømmet Luxembourgs faste repræsentant ved De Europæiske Fællesskaber. I modsætning til de virksomheder, der ikke er parter i de foreliggende sager, er de nævnte myndigheder ikke blevet kontaktet af Kommissionen, som er af den opfattelse, at brevvekslingen med dem må betragtes som fortrolig ud fra de samme hensyn som dem, der ifølge Kommissionen begrundes, at institutionernes interne dokumenter behandles fortroligt.
- 49 De fleste af sagsøgerne har kritiseret den efter deres opfattelse for summariske og utilstrækkelige måde, hvorpå Kommissionen har beskrevet indholdet af de forskellige dokumenter i dens interne sagsmateriale. Efter sagsøgernes opfattelse opfylder denne beskrivelse hverken den betingelse, Retten opstillede i Justitskontorets skrivelse af 30. marts 1995, eller de krav om, at oplysningerne skal være præcise, som Retten opstillede i domme af 29. juni 1995 (sag T-30/91, Solvay mod Kommissionen, Sml. II, s. 1775, præmis 94, og sag T-36/91, ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1847), og de kan derfor ikke på det grundlag i hvert enkelt tilfælde vurdere, om det vil være relevant for dem at kræve adgang til de nævnte dokumenter, for at de kan varetage deres rettigheder.

- 50 De fleste af sagsøgerne fastholder således principalt deres påstand om at få adgang til at blive gjort bekendt med hele Kommissionens interne sagsmateriale, hvilket efter deres opfattelse har hjemmel i artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, sammenholdt med princippet om, at retsforhandlingerne skal være kontradiktorske. Sagsøgerne eller enkelte af dem har til støtte herfor fremført seks hovedanbringender.
- 51 For det første har de henvist til selve ordlyden af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen og bemærket, at der ikke findes en tilsvarende bestemmelse hverken i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen eller i protokollen vedrørende Euratom-statutten for Domstolen. Bestemmelsens ordlyd er utvetydig og indeholder ingen undtagelser, for så vidt angår interne dokumenter fra den berørte institution, hvilket står i modsætning til, hvad der er fastsat i EKSF-traktatens artikel 47 med hensyn til dokumenter, der indeholder tjenestehemmeligheder. Sagsøgernes synspunkt anerkendte Domstolen allerede i ovennævnte dom i sagen Italien mod Den Høje Myndighed.
- 52 For det andet har sagsøgerne påberåbt sig et princip om »administrativ gennemskuelighed«, der er den bærende tanke bag hele EKSF-traktaten og navnlig de retslige kontrolordninger, som er indført ved traktaten. Sagsøgeren, Unimétal, har således henvist til det synspunkt, professor Paul Reuter fremkom med i sin bog: *La Communauté européenne charbon acier* (Paris, LGJD, 1953, s. 76 og 77). Til forskel fra de øvrige parter og medlemsstaterne kan Fællesskabets institutioner ikke dække sig ind bag et princip om forvaltningshemmelighed, der ikke findes på dette område. EKSF-traktaten har været særligt banebrydende og forener de mest vidtgående rettigheder i medlemsstaterne.
- 53 For det tredje har enkelte af sagsøgerne begrundet deres ret til at få adgang til at gøre sig bekendt med den berørte institutions interne materiale, jf. artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, med, at en sådan ret vedrører den retslige procedure ved Domstolen og ikke den administrative procedure ved Kommissionen. Ifølge sagsøgerne kan der ganske vist være en relativt åbenbar offentlig interesse i at sikre beskyttelsen af den fortrolige karakter af dokumenter og af den procedure, der fører til, at der træffes en beslutning, bl.a. ud fra hensynet til forvaltningsmæssig effektivitet (jf. Lenz og Grill: »Zum Recht auf Akteninsicht im

EG-Kartellverfahrensrecht«, *Festschrift für Arved Deringer*, 1993, s. 310 ff., på s. 318), men situationen er en anden, når først beslutningen er truffet, og Domstolen skal udøve sin legalitetskontrol. På dette stadium modsvares reglen om, at Kommissionens interne dokumenter er fortrolige, ikke længere af en berettiget interesse i forhold til de virksomheder, der er involveret i sagen. Tværtimod tilsiger retsplejehensyn og hensynet til beskyttelse af parternes grundlæggende rettigheder, at Domstolen skal være fuldstændigt underrettet om alle faktiske omstændigheder og dokumenter vedrørende sagen, som institutionen råder over, og at Domstolen skal kunne tage stilling til alle de problemer, parterne har rejst vedrørende vedtagelsen af beslutningen og dennes begrundelse. Formålet med artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen er at nå det mål.

54 Det er i denne forbindelse nærmere gjort gældende, at den praksis, som Domstolen og Retten har på EF-traktatens område vedrørende begrænsninger med hensyn til indsigt i Kommissionens interne sagsakter, i det væsentlige vedrører det stadium, der ligger forud for vedtagelsen af en beslutning i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), og der er navnlig henvist til den beskrivelse af Kommissionens administrative praksis, der findes i punkt 35 i *Den Tolvte Beretning om Konkurrencepolitikken* (jf. Rettens dom af 17.12.1991, sag T-7/89, Hercules mod Kommissionen, Sml. II, s. 1711). Under den retslige behandling af sagen må hovedreglen derimod være, at alle dokumenter, interne såvel som andre, skal meddeles Domstolen og sagsøgerne, såfremt de er relevante for afgørelsen af de problemer, der omtvistes.

55 For det fjerde har enkelte af sagsøgerne i tilslutning til det foregående argument anført, at når der for Domstolen i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, indbringes en sag, hvor den har fuld prøvelsesret, hvilket er tilfældet i de konkrete sager, skal Domstolen prøve alle de aspekter, der har relation til den berørte institutions udøvelse af sine skønsbeføjelser og navnlig, om den truffne beslutning er relevant og rimelig (jf. Groeben, Thiesing og Ehlermann: *Kommentar zum EWG-Vertrag*, fjerde udg., 1991, artikel 172, note 10). De oplysninger, der er nødvendige med henblik på en sådan prøvelse, findes navnlig i institutionens interne dokumenter, og der er på det punkt ingen grund til at beskytte deres angiveligt fortrolige karakter. Så længe administrationen udelukkende anvender fremgangsmåder, der

findes i en retsstat, og lægger objektive hensyn til grund, behøver den ikke at frygte, at de berørte parter får kendskab hertil. Såfremt den måtte afvige fra de nævnte principper, tilsiger hensynet til den almene interesse, at sådanne fremgangsmåder afsløres, og i så fald fortjener administrationen ingen beskyttelse.

- 56 Det er i den forbindelse nærmere anført, at den praksis, der på EF-traktatens område er fastlagt ved Domstolens kendelse af 18. juni 1986 (forenede sager 142/84 og 156/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 1899, præmis 11), hvorefter Domstolens gennemgang af Kommissionens interne akter udgør et bevismiddel af usædvanlig karakter, ikke kan anvendes i et tilfælde som det foreliggende, idet Domstolen i den pågældende sag ikke havde fuld prøvelsesret, og — som Domstolen selv fremhævede — ingen af sagsøgerne havde gjort gældende, at der var begået magtfordrejning.
- 57 For det femte har enkelte sagsøgere begrundet reglen i artikel 23 med selve EKSF-traktatens struktur og virkemåde. Ifølge det anførte udøver Kommissionen inden for EKSF-traktaten rollen som en politisk forvaltningsmyndighed, der har udstrakte beføjelser med henblik på økonomisk indgriben, hvilken er en helt anden rolle end den, Kommissionen har inden for rammerne af EF-traktaten. De nævnte funktioner og forvaltningsbeføjelser inden for kul- og stålsektoren, som bl.a. kommer til udtryk ved gennemførelsen af EKSF-traktatens artikel 5, 46, 47, 48, 57, 60 og 65, indebærer, at der tilvejebringes en ordning med en omfattende retslig prøvelse af Kommissionens handlinger.
- 58 Endelig har sagsøgerne for det sjette og sammenholdt med de foregående argumenter påberåbt sig princippet om retten til kontradiktion, princippet om »fighting at arm's length« og princippet om, at retsforhandlingerne skal være kontradiktoriske, skal overholdes, hvilket indebærer, at alle parter må anerkendes at have samme adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til en fælleskabsretsinstans, således at de kan underbygge deres argumenter og gendrive modpartens på grundlag af de samme oplysninger og de samme dokumenter som dem, den sagsøgte institution og retsinstansen selv har adgang til. Sagsøgerne har bl.a. henvist til Domstolens ovennævnte dom i sagen Italien mod Den Høje Myndighed, til dom af 22. marts 1961 (forenede sager 42/59 og 49/59, SNUPAT mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 247, org. ref.: Rec. s. 101, 105) og af 13. februar 1979 (sag 85/76, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, præmis 9) samt til de ovennævnte domme i sagerne Solvay mod Kommissionen og ICI mod Kommissionen.

- 59 Såfremt Retten, uanset ordlyden af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, måtte fastslå, at indrømmelse af indsigt i Kommissionens interne dokumenter i princippet kan undergives visse restriktioner på grund af deres fortrolige karakter, har de fleste af sagsøgerne subsidiært anført, at det i så fald påhviler Kommissionen i hvert enkelt tilfælde at begrunde, hvorfor den offentlige interesse i, at de pågældende dokumenter fortsat skal være fortrolige, må gå forud for sagsøgernes og Rettens interesse i en ordentlig retspleje. Enkelte af sagsøgerne har således subsidiært anført tre væsentlige undtagelser fra reglen i artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen.
- 60 For det første kan formålet med at beskytte fortroligheden af visse dokumenter være, at den administrative procedure skal forløbe korrekt og forskriftsmæssigt. Da dette formål kun kan påvirkes i ringe grad, når denne procedure er afsluttet, må der ved afvejningen af de involverede interesser tillægges det grundlæggende princip om ret til kontradiktion prioritet. I denne forbindelse har enkelte af sagsøgerne foreslået, at man kan fjerne navnet på de personer, der har affattet de interne skrivelser og indstillinger, og navnene på de personer, der er omtalt heri. En sådan fremgangsmåde anvendte Domstolen helt undtagelsesvis i ovennævnte sag Italien mod Den Høje Myndighed. Med en sådan løsning undgås det, at drøftelserne bliver personrelaterede, og der sker ikke en faktisk krænkelse af parternes rettigheder, når drøftelserne ikke vedrører en konkret persons adfærd, men institutionens. Dette bør imidlertid kun ske, når der foreligger helt særlige omstændigheder, således som Domstolen fremhævede i dommen i sagen Italien mod Den Høje Myndighed.
- 61 Endnu en undtagelse fra reglen i artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen kan følge af en indirekte anvendelse af EKSF-traktatens artikel 47. Således har enkelte af sagsøgerne gjort gældende, at såfremt en oplysning, der er givet af en tredjemand, må betragtes som en tjenestehemmelighed i henhold til artikel 47, ville det være ulogisk at tillade, at oplysningen blev meddelt sagsøgerne, blot fordi den findes i et internt dokument fra Kommissionen.

- 62 Endelig kunne der ifølge enkelte sagsøgere bestå en tredje undtagelse deri, at interne dokumenter, der klart ikke er relevante, ikke meddeles. Domstolen anvendte en sådan mulighed i kendelse af 10. marts 1966 (sag 28/65, Fonzi mod Euratom-Kommissionen, Rec. s. 734), der ganske vist ikke vedrørte EKSF-traktaten. Domstolen traf afgørelse om, at et bestemt dokument skulle fjernes i forbindelse med behandlingen af sagen, idet der i modsat fald kunne ske en tilside-sættelse af tavshedspligten omkring Euratom-Kommissionens drøftelser, da det pågældende dokument ifølge det oplyste vedrørte »uvedkommende spørgsmål« i relation til den tvist, der var indbragt for Domstolen (jf. også Domstolens kendelse af 6.7.1989, sag 352/88, Kommissionen mod Irland, ikke trykt i Samling af Afgørelser). De sagsøgere, der har foreslået en sådan undtagelse, har imidlertid understreget, at Retten kun bør udelukke de dokumenter fra sagen, som umiddelbart betraget klart er uden interesse for afgørelsen af den sag, der er indbragt for den.
- 63 Ni af de elleve sagsøgere har, også subsidiært, som bilag til deres besvarelse af Rettens spørgsmål fremlagt en liste over de interne dokumenter fra Kommissionen, der efter deres opfattelse er særlig vigtige, og som de forlanger at blive gjort bekendt med, ikke alene under henvisning til artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, men også til Rettens praksis på EF-traktatens område, navnlig de ovennævnte domme i sagerne Solvay mod Kommissionen og ICI mod Kommissionen. De fleste af sagsøgerne har udtrykkeligt begrundet deres begæring om at blive gjort bekendt med de nævnte dokumenter, idet de har henvist til dels de forskellige annullationsanbringender, de har fremført til støtte for deres søgsmål, dels til visse overvejelser, de har gjort sig i forbindelse med gennemgangen af listen over dokumenterne i Kommissionens interne sagsmateriale. Denne begæring drejer sig i det væsentlige om de dokumenter, som vedrører
- forholdet mellem Kommissionen og de nationale myndigheder eller de skandinaviske stålbjælkeproducenter, og som kan kaste lys over årsagerne til, at de pågældende producenter i vidt omfang ikke er blevet pålagt de strenge sanktioner, som sagsøgerne er blevet pålagt, selv om det i beslutningen fastslås, at de har deltaget i mindst en af de påtalte overtrædelser. Enkelte af sagsøgerne har i den forbindelse henvist til erklæringer, som visse skandinaviske virksomheder afgav over for høringskonsulenten, og hvorefter deres regering og Kommissionens Generaldirektorat I havde opfordret dem til at deltage i Eurofer/Skandinavien-gruppens møder.

- en eventuel deltagelse af nærmere angivne tjenestemænd fra Generaldirektorat III eller andre af Kommissionens generaldirektorater med henblik på tilvejebringelsen og styringen af visse mekanismer, der i beslutningen er karakteriseret som konkurrencebegrænsende aftaler eller former for praksis, og den undersøgelse, høringskonsulenten foretog på det punkt efter den administrative høring den 11., 12., 13. og 14. januar 1993.

  - de nærmere omstændigheder omkring fastsættelsen af størrelsen af de bøder, sagsøgerne er blevet pålagt, samt de nærmere metoder til beregningen af de nævnte bøder, bl.a. set i relation til de annullationsanbringender, hvorved sagsøgerne har gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af princippet om ligebehandling og af proportionalitetsprincippet.

  - situationen omkring Kommissionens endelige vedtagelse af beslutningen i dens forskellige sproglige versioner, en eventuel tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, der er begået i den forbindelse, og som en nærmere gennemgang af listen over Kommissionens interne sagsmateriale ifølge sagsøgerne giver visse indicier for.
- 64 Ud over disse principale og subsidiære påstande har en række sagsøgere foreholdt Kommissionen, at den ikke har fremsendt alle de dokumenter, der vedrører de foreliggende sager, til Retten, hvilket er i strid med den forpligtelse, der påhviler den i henhold til artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen. Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at Retten tilpligter Kommissionen at fremlægge de resterende dokumenter, og at den tillader, at parterne bliver gjort bekendt med dem.
- 65 Nogle af sagsøgerne har således påpeget, at de dokumenter, der er fremsendt til Retten, ikke indeholder bestemte interne skrivelser og notater, der er udvekslet mellem Generaldirektorat III og Generaldirektorat IV, men som var vedlagt som bilag til Kommissionens svarskrifter i de foreliggende sager. Formuleret mere generelt har sagsøgerne anført, at Kommissionen til Retten ikke alene burde have fremsendt de administrative dokumenter fra Generaldirektorat IV, men også dem fra Generaldirektorat III, der vedrører de foreliggende sager, og navnlig de interne

rapporter og skrivelser, der er udarbejdet af tjenestemænd i Generaldirektorat III, og som vedrører deres kontakter med stålbjælkeproducenter og Kommissionens politik inden for det pågældende område i den periode, beslutningen omfatter.

- 66 Andre sagsøgere har anført, at de dokumenter, der er fremsendt til Retten, tilsyneladende ikke indeholder referatet af kommissærkollegiets møde den 16. februar 1994 vedrørende vedtagelsen af den anfægtede beslutning og heller ikke den endelige affattelse, behørigt dateret og stadfæstet, af beslutningen i alle de autentiske sproglige versioner.

Retten bemærkninger

- 67 Det bestemmes i artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, at når der rejses sag mod en beslutning, der er truffet af en af Fællesskabets institutioner, er denne institution pligtig at oversende Domstolen alle akter vedrørende den sag, som forelægges den.
- 68 Det bemærkes for det første, at der ikke findes en tilsvarende bestemmelse hverken i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen eller i protokollen vedrørende Euratom-statutten for Domstolen. Bestemmelsen er en processuel regel, der særligt finder anvendelse i forbindelse med behandlingen af en sag ved Fællesskabets retsinstanser, når der for dem anlægges sag til prøvelse af en beslutning, der er truffet af en af EKSF's institutioner.
- 69 Som det fremgår af ovennævnte dom i sagen Italien mod Den Høje Myndighed (jf. Rec. s. 103 og 104), er den berørte institutions opfyldelse af de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, ikke betinget af, at Domstolen træffer bestemmelse om konkrete foranstaltninger med henblik på bevisoptagelsen, og forpligtelsen omfatter i almindelighed alle sagens akter, uden at det på dette trin er fornødent at fastsætte en principiel undtagelse for interne

dokumenter. I et retsfællesskab er selve princippet om retslig prøvelse af administrationens akter til hinder for, at der anvendes en generel regel om administrativ fortrolighed over for Domstolen.

- 70 Det skal i øvrigt understreges, at akter, der i medfør af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen oversendes til Domstolen eller til Retten, i princippet skal være tilgængelige for alle parter i sagen. Man ville krænke en elementær retsgrundsætning, hvis en retsafgørelse blev baseret på faktiske omstændigheder og dokumenter, som parterne eller en af disse ikke har kunnet skaffe sig kendskab til, og som de således ikke har kunnet tage stilling til (jf. dommen i sagen SNUPAT mod Den Høje Myndighed, på s. 249, org. ref.: Rec. s. 105).
- 71 Retten finder herefter, at Kommissionen ikke — ved blot at henvise til sin egen forvaltningspraksis eller til Domstolens praksis vedrørende dens gennemgang af Kommissionens interne akter i forbindelse med legalitetskontrollen af en procedure om anvendelse af EF-traktatens konkurrenceregler (jf. ovennævnte kendelse i sagen BAT og Reynolds mod Kommissionen, præmis 11) og uden anden begrundelse — kan modsætte sig, at sagsøgerne på dette trin gøres bekendt med dens interne dokumenter.
- 72 Som Domstolen fastslog i kendelse af 6. november 1954 (sag 2/54, Italien mod Den Høje Myndighed, ikke trykt i Samling af Afgørelser), kan traktatens bestemmelser imidlertid kun fortolkes således, at Fællesskabets institutioner herved kommer til at fungere bedst muligt. Denne bemærkning, som ifølge Domstolen også finder anvendelse på EKSF-statuttens artikel 23, kan bl.a. begrunde, at en begæring om fremlæggelse af interne dokumenter vedrørende den verserende sag ikke tages til følge, såfremt de dokumenter, der allerede er fremlagt, er tilstrækkelige med henblik på sagens oplysning (jf. foruden den ovennævnte dom i sagen Italien mod Den Høje Myndighed Domstolens domme af 11.2.1955, sag 3/54, ASSIDER mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 9, org. ref.: Rec. s. 123, og sag 4/54, ISA mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 11, org. ref.: Rec. s. 177).

- 73 Retten finder også, at det ikke umiddelbart kan udelukkes, at institutionerne ikke vil kunne fungere bedst muligt, og EKSF-traktatens mål eventuelt ikke vil kunne nås, såfremt der uovervejede gives indsigt i visse dokumenter, som efter deres art eller i kraft af deres indhold bør nyde særlig beskyttelse. I ovennævnte dom i sagen Italien mod Den Høje Myndighed lagde Domstolen således vægt på at sikre beskyttelsen af tavshedspligten omkring drøftelserne i Den Høje Myndighed og det rådgivende udvalg, og i relation til EØF-traktaten fastslog Domstolen i dom af 7. november 1985 (sag 145/83, Adams mod Kommissionen, Sml. s. 3539), at den berørte institution var forpligtet til ikke at oplyse identiteten af en meddelelse, der havde forlangt at forblive anonym.
- 74 Ved vurderingen af, om dette eventuelt kan ske, skal Retten således løse et modsætningsforhold mellem på den ene side princippet om effektivitet i forvaltningen og på den anden side princippet om, at administrationens retsakter skal kunne prøves retsligt, under overholdelse af retten til kontradiktion og princippet om, at retsforhandlingerne skal være kontradiktoriske.
- 75 På de foreliggende sagers nuværende trin finder Retten ikke, at den har tilstrækkelige oplysninger til, at den kan løse dette problem. Selv om sagsøgerne klart har redegjort for grundene til, at de — blandt andet under hensyn til deres realitetsanbringender — anser deres begæringer om at få adgang til at gøre sig bekendt med Kommissionens interne dokumenter, og navnlig til de dokumenter, der er omfattet af deres subsidiære begæringer (jf. præmis 51-63), for relevante, må det fastslås, at Kommissionen ikke i øvrigt har angivet grundene til, at den i de foreliggende sager undtagelsesvis bør fritages for de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen.
- 76 Retten finder således, at Kommissionen må anmodes om, inden for en i det øjemed fastsat frist, at angive, hvilke af de dokumenter, som den i det til Retten fremsendte sagsmateriale har betegnet som interne, der på grund af deres konkrete art eller indhold efter Kommissionens opfattelse ikke kan meddeles sagsøgerne, idet den nærmere og for hvert enkelt dokument skal anføre de hensyn, der efter dens opfattelse kan begrunde en sådan helt særlig behandling, og idet den i givet fald skal fremlægge en ikke-fortrolig version af de pågældende dokumenter. Da Kommissionen har gjort gældende, at brevvekslingen med de nationale myndigheder bør behandles på samme måde som dens interne dokumenter (jf. præmis 48), påhviler

det på samme måde Kommissionen at anføre de konkrete hensyn, der er afgørende for, at den i det foreliggende tilfælde modsætter sig, at sagsøgerne bliver gjort bekendt med den pågældende brevveksling.

- 77 Samtidig udsættes afgørelsen vedrørende sagsøgernes begæring om at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, som er fremsendt til Retten, og som Kommissionen har betegnet som interne dokumenter, samt vedrørende sagsøgernes begæringer om, at der skal fremlægges dokumenter, der ikke indgår i det nævnte materiale. I givet fald træffer Retten også på et senere tidspunkt afgørelse om, hvorvidt der i den forbindelse bør træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse, jf. procesreglementets artikel 64 og 65.
- 78 Da Kommissionen først vil kunne omordne det materiale, den har fremsendt til Retten, med henblik på, at parterne kan sætte sig ind i det, jf. punkt 1 in fine, i justitssekretærens skrivelse af 30. marts 1995 til parterne, når der er truffet afgørelse om alle de spørgsmål, der endnu henstår, bestemmes det ud fra hensynet til den bedst mulige tilrettelæggelse af sagen, at justitssekretæren efterfølgende giver sagsøgerne meddelelse om de nærmere betingelser for deres adgang til at gøre sig bekendt med de pågældende dokumenter.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling)

- 1) De med numrene 1922-1936, 1940-1960, 1990, 1991, 1992, 2179, 2180 og 8787 forsynede dokumenter, der er indeholdt i det sagsmateriale, som Kommissionen har fremsendt til Retten ved skrivelse af 24. november 1994, er i deres fuldstændige version kun tilgængelige for sagsøgeren i sag T-151/94 og for

Kommissionen. I forhold til de øvrige sagsøgere i de foreliggende sager erstattes de nævnte dokumenter af en ikke-fortrolig version, således som tilstillet Retten ved skrivelser fra sagsøgeren i sag T-151/94 af den 31. maj og den 15. september 1995.

- 2) Det med nummer 8028 forsynede dokument fra virksomheden Stefana, der er indeholdt i det sagsmateriale, som er fremsendt til Retten, fjernes fra sagens akter.
- 3) Senest seks uger efter forkyndelsen af denne kendelse fremlægger Kommissionen en detaljeret og konkret redegørelse for de hensyn, der er baggrunden for, at sagsøgerne efter dens opfattelse ikke må blive gjort bekendt med bestemte dokumenter, som Kommissionen har betegnet som »interne«, og som er blandt de dokumenter, der indgår i det sagsmateriale, den har fremsendt til Retten. I givet fald tilstiller den inden for samme frist Retten en ikke-fortrolig version af de pågældende dokumenter.
- 4) Afgørelsen vedrørende sagsøgernes begæring om at få adgang til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til Retten, og som Kommissionen har betegnet som interne dokumenter, og vedrørende begæringen om fremlæggelse af dokumenter, der ikke indgår i det pågældende sagsmateriale, udsættes.
- 5) Justitssekretæren meddeler senere sagsøgerne de nærmere betingelser, på hvilke de i Justitskontorets lokaler vil kunne gøre sig bekendt med de dokumenter, der er fremsendt til Retten.
- 6) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 19. juni 1996.

H. Jung

Justitssekretær

H. Kirschner

Afdelingsformand